

En sorglig berättelse

Han var min bästa vän och kommer alltid att vara det. Jag lärde känna Peter redan som liten 3-åring. Vi lekte varje dag och jag minns hur vi satt hemma hos honom och byggde med Lego och lyssnade på ett musikband som bara han hade. Den speciella lukt som de hade hemma kommer jag alltid att förknippa med Lego. Jag och Peter började i samma sport och vi var båda lika rädda men tillsammans blev vi modiga. Sen började skolan, Peter och jag gick i samma klass. Vi hjälptes åt med läxorna och stöttade varandra när vi blev retade.

Det var först när vi började på högstadiet som jag började märka att vi kanske inte var så lika i alla fall. Peter började umgås med andra personer som kom från mycket dåliga förhållanden. Han hade på något sätt mer gemensamt med dem än sin bästa vän som alltid funnits vid hans sida. Jag försökte fortfarande vara med honom men på något sätt gled han undan och till slut var det som om vi aldrig hade varit kompisar.

Jag fick nya vänner och vi hade mycket kul men jag kommer aldrig att glömma hur det var hemma hos Peter när man satt och lyssnade på hans band och den härliga lukten som kittlade i näsan. Allt eftersom åren gick började Peter se sämre och sämre ut, det var som om hans nya kompisar sög all livskraft ur honom.

En sen sommarnatt satt jag uppe och tittade på tv. Alla härliga dofter och ljud från det öppna fönstret lekte med mina sinnen. Medan jag satt där hörde jag hur någon kom springande med ett väldigt flåsande gatan upp. Jag vaknade upp ur min rofyllda stämning, sprang fram till fönstret och fick se Peter komma raglande på gatan. När han var utanför mitt hus möttes våra blickar och fastän det var mörkt kunde jag se hur förvridna Peters ögon hade blivit. Våra ögon möttes bara en kort sekund för sedan kräktes Peter direkt över vägen och staplade vidare några meter tills han föll ihop på gatan. På en bråkdelens sekund förstod jag vad som hade hänt, Peter hade varit ute med sina kompisar och förmodligen druckit något farligt.

Alla kommer någon gång i kontakt med alkohol eller någon annan drog med det är inte många som stärker sina band till drogerna. Tyvärr hade drogerna en alldeles speciell dragningskraft på Peter. Jag kunde inte låta Peter ligga där så jag sprang dit och drog honom av vägen. Hela Peter var nerkladdad med spyor så han hade nog kräkts många gånger innan han till sist ramlade ihop utanför mitt hus.

Det bar emot att dra in honom inomhus men han var fortfarande min bästa vän, fastän han hade lämnat mig, så jag drog honom innanför dörren. Peters föräldrar kom snart dit och tog med honom hem. Den natten kunde jag inte sova utan låg och tänkte på Peter och på vad han hade gjort, för innerst inne visste jag att han inte var någon dålig människa utan bara kommit in på fel spår.

När detta hände hade Peter haft problem i cirka ett år och det skulle dröja ganska exakt ett år till innan jag fick se min vän igen. Jag hade varit på en fest i stan då jag på hemvägen hittade Peter på gatan igen. Han var kraftigt nerdrogad och pratade väldigt sluddrigt. I vanliga fall brukade jag bara gå förbi honom för att jag skämdes så över att ha känt honom. Men nu var det ett år sedan sist och jag var ensam så jag stannade och pratade lite med honom. Men det var inte mycket han hade och säga.

Efter att jag hade släpat in honom för ett år sedan och hans föräldrar hade kommit hade Peter kommit in på ett behandlingshem. Han hade varit där i en vecka och sedan rymt med en annan knarkare till Holland där de hade gått ner sig i skiten. Polisen hade hittat Peter halvdöd under en bro. Han hade blivit hemforslad till Sverige och intagen på sjukhus. Peters föräldrar hade inte velat se honom och det kan jag förstå för han var verkligen inte den Peter vi kände. Han blev snart utskriven och resten fattade jag själv för då somnade Peter i sitt dögrus.

Jag fortsatte hemåt och precis som sommarnatten för ett år sedan var denna natt fylld av lika många dofter och liv som för ett år sedan. Väl hemma tänkte jag återigen på Peter och kom fram till att hans liv skulle sluta olyckligt om han inte fick någon hjälp. Men vem var stark nog att hjälpa honom? Jag var det inte och inte hans föräldrar heller. Livet fortsatte och sommar blev vinter och

vinter blev till sommar. Jag var nu 22 och skulle snart flytta från vår lilla stad och ta alla de bra minnena från min barndom med mig, men även de dåliga minnena skulle jag ta med mig.

Så närmade sig julen och den första december ringde de från sjukhuset och sade att det var bråttom. Jag tog bilen och skyndade mig dit. Väl där fick jag veta att det rörde Peter. Jag blev invisad i ett litet rum med bara en lampa i taket. I en stor säng låg Peter och runt omkring sängen stod hinkar med olika kroppsvätskor i. Peter själv sov med en mycket svag och ojämn andning. När jag närmade mig sängen vaknade Peter och tittade på mig, han var alldeles förstörd och kunde knappt prata. Men jag kunde fortfarande se godhet i hans tårögda ögon. Jag visste direkt att jag var den enda som fortfarande tyckte om Peter fastän han hade bytt bort oss mot drogerna. När han tillslut öppnade läpparna var det bara för att säga att han fortfarande mindes de fina sakerna som vi hade gjort som små och han ångrade sig djupt. Han visste lika väl som jag att det inte fanns någon räddning för honom. Men han ville i alla fall veta att det fanns någon som fortfarande brydde sig om honom när han dog.

Peter fick en kraftig hostattack och blodet sprutade ur munnen på honom. Jag greppade hans hand och kände hur iskall den var, strax därefter somnade Peter in för att aldrig vakna igen. Jag kunde fortfarande känna hans kalla hands sista puls när jag sedan lämnade sjukhuset och tog en taxi hem. Väl hemma kändes det som en del av mig brutit sig loss och lämnat ett stort tomrum efter sig.

Mamma såg att jag inte var frisk och frågade vad som hade hänt. Jag berättade vad som hade hänt och började sen tyst gråta för mig själv. När jag slutat gråta bestämde jag mig för att skriva en berättelse för att ära Peter och här sitter jag nu. Mamma står där nere och bakar lussekatter och utanför börjar den första snön ramla. Julstjärnan i fönstret lyser med ett milt gult sken och jag kan se en stor stjärna som på något sätt lyser igenom de tunga snömolnen. Det måste vara Peters egen stjärna tänker jag. För innerst inne var han ju en god människa och världens bästakompis.

Av Carl-Magnus Eriksson
Huvudnässkolan
Vänern 2001